

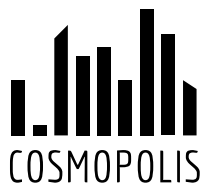
MÁ TO HÁČEK

TikTok
HIT

Tessa Bailey

COSMOPOLIS

MÁ TO HÁČEK

Tessa Bailey

Přeložila Markéta Polívková

HOOK, LINE AND SINKER copyright © 2022 by Tessa Bailey

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Markéta Polívková, 2023

Cover illustration © Jasmína Tomková, 2023

ISBN 978-80-271-3847-0

**Zdravotním sestřám a lékařům z nemocnice
NYU Langone Health – zejména z 15 West, Tisch Building,
Manhattan**

Úvod

15. září

HANNAH (18:00): Ahoj Foxi.

FOX (22:20): Ahoj.

H (22:22): Tady Hannah. Bellingerová.

Dostala jsem na tebe číslo od Brendana.

F (22:22): Hanno. Sakra. Promiň, býval bych odpověděl dřív.

H (22:23): Ne, to je v pohodě. Není to divný, že ti píšu?

F (22:23): Vůbec ne, Pihatko. Vrátila ses do Los Angeles v pohodě?

H (22:26): Bez jediného škrábnutí. Už teď mi chybí ta typická westportská rybí vůně (dělám si legraci, ale jen napůl). Každopádně jsem ti chtěla poděkovat za desku Fleetwood Mac, kterou jsi nechal na verandě u mojí ségry. To jsi fakt nemusel.

F (22:27): O nic nejde. Bylo mi jasné, že ji chceš.

H (22:29): Jak jsi to jen mohl poznat? Bylo to snad kvůli mému hlasitému a neskrývanému pláči, když jsem ji musela nechat na burze desek? 😞

F (22:30): To mi trochu napovědělo. 😊

H (22:38): No jo no. Kéž bys je mohl slyšet naživo. Jsou kouzelní.

F (22:42): Třeba někdy.

H (22:43): Třeba. Ještě jednou díky.

F (23:01): Nemusela jsi mi psát svoje příjmení.

Hannah je jen jedna.

H (23:02): Promiň, ale já to samý říct nemůžu.

Znám několik Foxů. 😊

3. října

FOX (16:03): Ahoj Hanno.

HANNAH (16:15): Ahoj, jak je?

F (16:16): Právě jsem připlul do přístavu, byl jsem tři dny na lodi.

F (16:18): Je to asi blbost, ale jsi v pořádku, vid'?

H (16:19): Můj terapeut by nejspíš řekl, že je to sporné.

Ale fyzicky jsem v pořádku. Proč?

F (16:20): Měl jsem takový divný sen. NEVÍM... Zdálo se mi, že jsi zmizela. Nebo že ses ztratila?

H (16:25): To nebyl sen. Pošli vrtulník. 🚁

F (16:25): 😊

F (16:26): Rybáři neignorují sny, který se jim zdají, když jsou na moři. Někdy to nic neznamená, ale jindy je to předtucha.

H (16:30): Jestli se tu někdo má bát o kamaráda, měla bych to být já. Viděla jsem *Dokonalou bouři*.

F (16:32): A já mám být Wahlberg?

H (16:33): To záleží, jestli ti seknou bílý boxerky!

F (16:34): I něco jinýho, brouku.

F (16:40): Takže my dva jsme kámoši?

H (16:45): Jo. Chytáš se?

Těš se na rybářský slovní hříčky. 😊

F (16:48): Jo... to se těším. Takže ti můžu napsat kdykoli?

H (16:50): Jo.

F (16:55): Tak fajn.

H (16:56): Tak fajn.

22. října

FOX (22:30): Ahoj Pihatko. Co děláš?

HANNAH (22:33): Ahoj. Nic zvláštního. Jak se pozná, jestli máš „píchlou“ pneumatiku?

F (22:33): Proč? Co se stalo??

H (22:35): Moje auto vydávalo divný zvuky, tak jsem zastavila. Půjdu se podívat, jestli nepraskla.

F (22:35): Hanno, je po desátý večer. Zůstaň v autě. ZAMKNI DVEŘE a zavolej odtahovku.

H (22:36): Jo... Jen nevím, jak jim popíšu, kde jsem. Jedna z maskérek z práce pořádala seanci. Myslím, že jsem v Los Feliz?

F (22:37): Nevíš, kde jsi?

F (22:38): Tohle je ten můj sen. Už se to děje. Moje předtucha.

H (22:39): Ale no tak. To ani náhodou.

F (22:40): Zrovna se vracíš ze seance, tvoje skepse není namístě.

H (22:41): No, to je fakt.

F (22:42): Najdi si svou polohu na mapě na telefonu a zavolej si odtahovku.

F (22:43): Prosím?

H (22:45): To se takhle ochranitelsky chováš ke všem svým kámoškám?

F (22:48): Ty jsi moje jediná kámoška.

H (22:49): Tak dobře. Volám odtahovku.

F (22:49): 🙏

22. listopadu

HANNAH (00:36): Spíš?

FOX (00:37): Ani trochu.

H (00:38): Jsi sám?

F (00:38): Jo, Hanno. Jsem sám.

H (00:40): Pustíme si *Leaving on a Jet Plane*
ve stejnou dobu a budeme to poslouchat společně.

F (00:41): Vydrž. Musím si to stáhnout.

H (00:42): Já se z tebe picnu. 🤔

F (00:42): Sorry, nemám v telefonu hudební encyklopedii jako ty.
Proč si chceš pustit zrovna tohle?

H (00:44): Nevím. Stýská se mi po ségře. Ta písnička
docela vyjadřuje moje pocity. Neviděl jsi ségru ve městě?

F (00:45): Viděl jsem její rtěnku na Brendanově límci. Počítá se to?

H (00:47): Proto otravuju tebe, a ne ji.

Nechci narušovat jejich ráj na zemi.

F (00:48): Ty mě ale neotravuješ, Pihatko. Připravená?

H (00:48): Jo. Pust' to.

F (00:51): To je šílený, ta písnička je mnohem lepší,
než si ji pamatuju. Proč to neposlouchám pořád?

H (00:52): Ted' už můžeš. Není úžasná?

F (00:53): Jo. Můžu vybrat další?

H (00:55): Nooo... tak jo. Co pro mě máš, Páve?

F (00:57): Něco, co tě rozveselí.

Máš ve svém encyklopedickém telefonu Scissor Sisters?

H (00:58): Studiový alba, nebo živáky?

Odpovídám ano na obě možnosti.

F (00:59): Ježíši, měl jsem to vědět.

Pust' si *I Don't Feel Like Dancin'* za 3... 2... 1...

1. ledna

FOX (00:01): Šťastný nový rok.

HANNAH (00:02): Tobě taky!

Ať v něm máš spoustu krabů.

F (00:03): ☺ Dala sis nějaký předsevzetí?

H (00:07): Normálně to nedělám. Ale letos chci víc riskovat. Trochu se prosadit v práci, chápeš? Ale neber si ze mě příklad. Tvoje pracovní riziko je na MAXIMU.

F (00:09): Jak jinak ale seženu ty kraby?

H (00:10): V restauraci jako každý normální člověk.

F (00:10): Vždycky si objednávám steak.

H (00:11): To je právě ta ironie.

5. února

FOX (9:10): U nás teď' prší.

Pošli mi nějakou písničku, co se k tomu hodí.

HANNAH (9:12): Hm. The National. Začni s *Fake Empire*.

F (9:14): Jdu na to. Máš nějaký plány na víkend?

H (9:17): Ani moc ne.

Rodiče jsou v Aspenu, takže mám dům pro sebe.

V poslední době ho mám pro sebe často. Pořád čekám, že se za rohem objeví Piper v pleťové masce s uhlím.

F (9:18): Ženský si dávají na obličej uhlí?

H (9:20): To ještě nic není.

Existuje něco jako maska se šnečím slizem. 🐌

F (9:21): Ježíši. Budu předstírat, že jsem to nikdy neslyšel.

H (9:28): Co ty, máš plán na víkend? Pojedeš do Seattlu?

F (9:35): Ta možnost je tu vždycky.

F (9:36): Ale máma má narozeniny.

Možná jí zajedu pozdravit s kytkou.

H (9:38): To jsi hodný. Jezdí za tebou někdy do Westportu?

F (9:45): Ne, nejezdí.

F (9:46): Dík za hudební doporučení, Pihatko. Napíšu ti pozdějc.

14. února

HANNAH (18:03): Krásnýho Valentýna!

Podnikáš dneska něco speciálního?

FOX (18:05): Bože chraň. To bych se radši upálil. ♠

F (18:09): Co ty? Máš něco v plánu?

H (18:11): To si piš. Mám rande.

F (18:11): S kým??

H (18:15): Se sebou. Jsem velmi okouzlující.

Možná to klapne.

F (18:16): Té holky se drž. Je to ten typ, co jednou představiš mámě.

F (18:20): Chtěla bys mít rande?

Ještě s někým jiným než se sebou?

H (18:23): Nevím. Nebylo by to marný. Bohužel můj typ by asi celý tenhle svátek definoval jako komerční záležitost.

Nebo by mi koupil mrtvý růže, který by představovaly zlo konzumu. 😊

F (18:26): To je dost specifický typ. Hádám, že je řeč o tom režisérovi, do kterého jsi zabouchnutá? Sergej se jmenuje, že jo?

H (18:28): Jo. Moje ségra si ze mě dělá srandu a říká, že mám slabost pro hladovějící umělce.

F (18:29): Líbí se ti, když jsou temný a dramatický, co?

H (18:30): Bacha! Přivedeš mě k orgasmu.

F (18:30): Kdybych měl něco takového v plánu, zlato, už bys měla dva.

F (18:33): Sakra, Hanno. Omlouvám se. To jsem neměl.

H (18:34): Ne, já jsem si začala. Může za to ta jedna sklenka vína, co jsem si dala. #StaciMiMalo 😊

F (18:40): Kromě toho, že má být temný a dramatický...

jaký by měl chlap být, aby to byl tvůj typ?

Co nakonec udělá z chlapa toho Pravýho?

H (18:43): **No, asi... musí umět najít důvod, proč se se mnou smát i v ten nejhorší den.**

F (18:44): **To zní jako opak tvýho typu.**

H (18:45): **Že jo, vid'?** Asi ze mě mluví víno.

H (18:48): **Musí mít skříň plnou desek a něco, na čem je může přehrát, to je jasný.**

F (18:51): **No tak určitě.**

28. února

FOX (19:15): **Jakýs měla den?**

HANNAH (19:17): **Měl v sobě něco z *Fast Car* od Tracy Chapman.**

F (19:18): **Myslíš jako... nostalgii?**

H (19:20): **Jo. Byl trochu smutný. Asi mi chybí Westport.**

F (19:20): **Tak přijed'.**

F (19:23): **Jestli chceš.**

H (19:25): **Kéž bych mohla!**

Právě jsme začali obsazovat nový film.

Úplně se to nehodí.

F (19:27): **Dodržuješ svoje předsevzetí? Riskuješ víc v práci?**

H (19:28): **Zatím ne. Ale pracuju na tom.**

H (19:29): **Fakt. Až já budu velkááá (dětská písnička).**

F (19:32): **Ted' je čas ti připomenout, že když jsme se potkali poprvý, stála jsi proti kapitánovi lodi, který byl dvakrát větší než ty, připravená mu přelámat všechny kosti proto, že křičel na tvoji ségru. Jsi drsňačka. ☹**

H (19:35): **Díky za osvěžení paměti. Dostanu se k tomu. Asi trpím... syndromem podvodníka. Říkám si, proč bych právě já měla být ta pravá pro tvorbu filmových soundtracků.**

F (19:37): Já taky trpím syndromem podvodníka.

H (19:37): Fakt?

F (19:38): Kdybys jen mohla slyšet, jak se směju.

H (19:39): Kéž bych... mohla. Slyšet, jak se směješ.

F (19:40): Jo. Taky by mi nevadilo slyšet tvůj smích.

H (19:45): Jaký jsi měl den ty, Páve?

**F (19:47): Pracoval jsem na lodi se Sandersem,
takže byl plný Springsteena.**

H (19:49): Dělnická třída. Vydělávat peníze!

Potit se v džínách! Šátky v kapsách! 😊

F (19:50): Jako bys tam byla s námi.

8. března

HANNAH (8:45): Ahoj. Nejspíš jsi na lodi.

H (8:46): Doufám, že jsi v pořádku.

**H (9:02): Když jsi na moři a nemůžeš odepisovat,
je to hned poznat.**

H (9:03): Že tu nejsi.

**H (9:10): Jsem ráda, že jsme přátelé. To je asi všechno,
co se ti tak neohrabaně snažím říct.**

**H (9:18): Jestli se ti o mně zase bude zdát, zkus snít
o tom, že umím létat nebo že jsem neviditelná.**

**Nebo že moje nejlepší kamarádka je Cher.
To je mnohem lepší než píchlá pneumatika.**

**H (9:19): Ne že bych předpokládala,
že se ti o mně zdá pravidelně.**

**H (9:26): Mně se o tobě taky pochopitelně nezdá
tak často.**

H (9:39): No nic. Brzy pokecáme!

Kapitola 1

Hannah Bellingerová byla vždy spíše představitelkou vedlejších rolí než hlavních. Předskokankou. Kdyby žila v regentské Anglii, byla by při soubojích sekundantem, ale pistoli by v ruce nikdy nedržela. Tenhle rozdíl nebyl nikdy tak patrný jako právě teď, když seděla v potmělé místnosti, kde probíhal casting, a ona sledovala dívku stvořenou pro hlavní role, která hrála, jako by na tom závisel její život.

Hanniny ruce se ponořily do rukávů mikiny jako želví dvojčata, která se schovávají v krunýři, a její skryté prsty sevřely desky na klíně. A je to tady. Velké finále. V produkčním studiu Storm Born probíhala scéna s hlavním hercem a poslední nadějnou představitelkou hlavní ženské role toho dne. Od osmi hodin ráno si ve studiu podávaly dveře mladé, naivní dívky a nikoho by nenapadlo, že ani jedna z nich si s Christianem nesedne. Hannah už byla naprosto vyhladovělá a v ústech měla jen chuť zvětralé kávy.

Takový byl život asistentky produkce.

„Zapomněl jsi mi věřit,“ šeptla zrzka zdrceně, po tvářích se jí řinuly slzy a nechávaly za sebou černé stopy po řasence. Sakra, tahle holka byla jako oheň. Dokonce i Sergej, scenárista a režisér projektu, se ocitl ve stavu mimořádného zaujetí, nožičku brýlí svíral svými plnými, snovými rty, kotník měl položený na koleni druhé nohy a vrtěl sebou. Přesně takhle seděl, když byl ohromen. Hannah pro

něj už dva roky pracovala jako asistentka, dlouho k Sergejovi chovala neopětovanou lásku a znala jeho řeč těla. Tahle zrzka mohla vsadit boty na to, že ji do filmu *Závratná sláva* obsadí.

Sergej se otočil na Hannu, která se choulila v rohu chladné zasedačky, a nadšeně zvedl černé obočí. Společný okamžik vítězství byl tak nečekaný, že jí desky sklouzly z klína a s rachotem dopadly na zem. Rozrušeně se po nich natáhla, ale nechtěla přijít o chvilku s režisérem, a tak se zvedla a ukázala Sergejovi palec nahoru. V tu chvíli si ale vzpomněla, že ho má uvězněný v rukávu mikiny a vytváří podivné gesto připomínající hvězdici, které beztak přehlédl, protože se otočil.

Ty jsi ale fakt husa.

Hannah si položila desky na klín a předstírala, že si zapisuje velmi důležité poznámky. Díkybohu nebyla zadní část studia moc osvětlená. Nikdo si tak nemohl všimnout přílivové rudé vlny, která se postupně zmocňovala jejího obličeje.

„Konec scény!“ zajásal Sergej, zvedl se od stolu producentů, který stál přímo naproti místu, kde se odehrával casting, a pomalu zatleskal. „To bylo výjimečné. Naprosto výjimečné.“

Zrzka Maxine se rozzářila a zároveň se snažila otřít stékající řasenku lemem černého trička. „Páni. Děkuju.“

„To mi přišlo v pořádku.“ Christian vzdychl a pokynul Hanně, aby mu přinesla jeho cold brew, zastudena připravovanou kávu.

Byla jsem povolána.

Hannah se zvedla ze židle, odložila desky, vyndala hercův nápoj z miniledničky u stěny a přinesla mu ho. Podala mu kovový cestovní hrnek, ale on se ani nepohnul, aby si ho vzal, a tak zaťala zuby a přiložila mu brčko ke rtům. Dokonce se jí odvážil dívat přímo do očí, zatímco hlasitě srkal kávu, a ona mu pohled oplácela kamennou tváří.

Tohle jsi chtěla.

Stálou prací, která by jí umožnila vydělávat peníze a nespolehat se na spoustu milionů, které měl její nevlastní otec v bance. Kdyby vyslovila své příjmení, Christian by cold brew vyprskl. Ale kromě Sergeje nikdo nevěděl, že Hannah je dcerou legendárního producenta, a ona se rozhodla, že to tak i zůstane.

Nevlastní dcerou, opravila se v duchu.

Ještě loni v létě by se vůbec neobtěžovala to rozlišovat.

Opravdu k tomu výletu do Westportu před půl rokem došlo? Týdny, kdy bydlela na severozápadním pobřeží v bytě nad barem, který se sestrou s láskou dávaly dohromady na počest svého biologického otce, se zdály jako mlhavý sen. Nemohla se ho zbavit. Proplouval jejím vědomím jako delfíni, kteří proskakují vlnami, a v nejpodivnějších chvílích v ní vyvolával touhu. Jako třeba teď, když na ni Christian vytřeštil své oči milovníka a dával jí tím najevo, že by rád, aby brčko odstranila.

„To ti teda pěkně děkuju,“ zareagoval rozzlobeně. „Teď se mi bude chtít na záchod.“

„Podívej se na to z té lepší stránky,“ zašeptala Hannah, aby nerušila nadšeného Sergeje. „Na záchodě jsou zrcadla. To máš rád.“

Christian si odfrkl a mrzutě zvedl koutek úst. „Bože, ty jsi hrozná mrcha. Já tě miluju.“

„... tohle říkáš, když se na sebe koukáš do zrcadla?“

Dívali se na sebe a oběma cukaly rty.

„Myslím, že mluvím za celý produkční tým, když řeknu, že jsme našli naši hvězdu,“ pronesl Sergej a obešel stůl, aby políbil poskakující herečku na obě tváře. „Měla byste čas začít natáčet koncem března?“ Aniž čekal na dívčinu odpověď, přitiskl si Sergej pěst na čelo. „Představuju si teď pro náš film úplně jinou lokaci. Energie, kterou spolu Christian a Maxine vytvářejí, nebude na pozadí

Los Angeles fungovat. O tom vůbec nepochybuju. Je tak jadrná. Tak originální. Navzájem své charaktery zjemňují. Potřebujeme nějaké vřelejší místo. Zachytávali by se o ostré rohy Los Angeles, brzdily by je.“

Hannah seděla bez hnutí a sledovala, jak si u stolu producenti vyměňují nervózní pohledy. Umělecký temperament opravdu existoval a Sergej projevoval větší sklon k náladovosti než většina jeho kolegů. Jednou přinutil celý štáb, aby si při natáčení všichni zavázali oči a svým pohledem na scénu tak neoslabili její kouzlo. *Každý pár očí odhaloval další vrstvu tajemství!* Ale právě temperament byl jedním z hlavních důvodů, proč režisér Hannu přitahoval. Fungoval v chaosu a podřizoval se rozmarům kreativity. Věřil svým rozhodnutím a nemarnil čas s odpurci.

Opravdová vůdčí osobnost.

Jaké to asi je? Být hvězdou ve filmu svého života?

Hannah hrála druhé housle tak dlouho, až se jí v prstech objevila artróza. Její sestra Piper se už od dětství dožadovala pozornosti a Hannah vždycky ochotně vyčkávala v pozadí, připravovala se, až přijde její chvíle, kdy bude moct nastoupit jako nejlepší herečka ve vedlejší roli. Nejednou dokonce poskytla peníze na kauci. Právě v takových chvílích dokázala nejvíc zazářit. Podporovala hrdinku, když jí bylo nejhůř, zasáhla na její obranu v pravou chvíli, řekla správnou věc v klíčovém důvěrném rozhovoru.

Herečky ve vedlejších rolích o slávu nestojí a ani ji nepotřebují. Jsou spokojené s tím, že podpořily hlavní postavu a splnily svůj úkol. A Hannah byla v této roli také spokojená. Nebo ne?

Aniž chtěla, vybavila se jí jedna vzpomínka.

Vzpomínka, která ji z nějakého důvodu rozrušila.

Vzpomínka na jedno odpoledne, kdy se jako hlavní hrdinka cítila. Stalo se to před půl rokem na burze vinyly v Seattlu. Prohlížela

si desky s Foxem Thorntonem, lovcem krabů královských a lamačem ženských srdcí nejvyššího kalibru. Stáli bok po boku, sdíleli pár AirPodů, poslouchali *Silver Springs* a svět kolem nich přestal existovat.

Šlo pouze o jakousi anomálii.

O náhodu.

Hannah neměla stání, nejspíš to zapříčinilo devět šálků černé kávy, které během dne vypila. Vrátila Christianovo pití do ledničky a v ústraní čekala, co se chystá Sergej týmu předvést. Upřímně řečeno, milovala jeho obraty, ačkoli nikomu jinému se nelíbily. Jeho bouřlivá fantazie nešla zastavit. Bylo to záviděníhodné. Bylo to sexy.

Tenhle muž byl její typ.

Ona ale jeho typ nebyla, poslední dva roky to jasně dokazovaly.

„Jak to myslíte, že už si Los Angeles nedokážete představit jako místo, kde se film odehrává?“ zeptal se jeden z producentů. „Povolení už máme.“

„Jsem jediný, kdo viděl v této scéně padat kapky deště? Vnímá tichou melancholii, jež se kolem nich rozprostírala?“ Kdo by nechtěl chodit s mužem, který bez mrknutí oka používá taková slova? „Nemůžeme proti nim postavit syrovost Los Angeles. Zahltěla by je. Musíme umožnit nuancím, aby se rozvinuly. Musíme jim dopřát vzduch, prostor a sluneční světlo.“

„Právě jste říkal, že chcete, aby přšlo,“ podotkl producent.

Sergej se zasmál způsobem, jakým se smějí umělci, když je někdo příliš hloupý, než aby pochopil jejich vizi. „Rostlina potřebuje ke svému růstu sluneční světlo a vodu, že?“ Cítil se tak frustrovaný, že jeho obvykle lehký ruský přízvuk zesílil. „Pro natáčení potřebujeme subtilnější místo. Místo, které dá vyniknout hercům.“

Latrice, nová lokační manažerka, pomalu zvedla ruku. „Jako třeba... čtvrt' Toluca Lake?“